

Halasi Zoltán

Bolygó

*Belőlem egy hold szakadt ki,
parázsló égitest,
sokáig túrtam,
kering az űrben,
valami vonzza egyenest
felém, megint más egészen
el akarja tőlem ragadni.*

*Mikor őt elvesztettem, én nem
voltam se eleven, se holt,
rengés, szökőár, mély lávahasadék
maradt utána, tűzözön perzselte ég,
felhők vitték a könnyel kevert
vulkáni port,
égő sebként lángolt a méhem.*

*Majd belőle is elsugárzik
sok lebomló elem,
forgást tanul, szenved meteorrajt,
közelít hozzám, felém dülled oldalt,
akárha terhes volna, mint én,
vele, vetem, időtelen
a hím Nap fénye játszik.*

Gyertya

*Tegnap még szeles kék mag
narancs burokbán,
kanócos gyúanyag,
szál gyertya voltam,
tápfia egy buboréknak,
lobbanó indulat.*

*Határokon a hőmet,
energiámat
sugárzón átadom,
belétek árad
pórusain a bőrnek,
átkel a sejtfalon.*

*Vagyok viaszból, húsból,
holtak hiánya,
kis szorongás-edény,
egy halom kozmikus por,
fogyatkozásra
teremtett tünemény.*